

Stora och små änglar

”Under hela sitt liv, från tillblivelse till död, är människan omgiven av änglarnas omsorg och förbön.”
En betraktelse av Josef Arquér till minnesdagen av de heliga skyddsänglarna den 2 oktober.

2008-10-04

I skuggan av festdagen för de heliga ärkeänglarna Mikael, Gabriel och Rafael den 29 sept. firar Kyrkan den 2 oktober de heliga skyddsänglarnas minnesdag. De upphöjda namnen på de tre ärkeänglarna antyder en

helande omfattning: Mikael betyder ”Vem är som Gud?”, Gabriel ”Gud är styrkan” och Rafael ”Gud helar”. Och namnet på vår skyddsängel?

Det känner vi inte till. Han säger oss detsamma som de tre stora himmelsmakterna, men inte högtidligt förkunnat på kosmiska bredder, utan lågt i vars och ens öra.

Änglarna öppnar fönster mot det övernaturliga. I nästan alla kulturer finns det föreställningar om andeväsen – från skräckinjagande bevingade väsen hos Assyrierna till de antika sagogestalterna, i vilka änglar och himlakroppar sammanfaller. Kanske manifesteras i sådana mörka aningar en från urdjupen uppstigande längtan efter att inte vara ensam i världsrymdens tomhet, förlorad i miljarder ljusår.

Uppenbarelsen bekräftar dessa urmänskliga aningar och förhoppningar. Vi bekänner Gud som

”Skaparen av himmel och jord, av allt vad synligt och osynligt är.” Och vi upplever, att ”himmel” inte är den bestämda natthimlen över oss ... Denna är fascinerande, förtrollande, vacker – men död. Däremot är ”Guds himmel” livsfulländning. Herren antyder något om det, när han liksom i förbigående åberopar barnen och anmärker: ”Jag säger er, att deras änglar i himlen alltid ser min himmelske faders ansikte.” (Matt. 18:10)

Änglarnas egentliga sätt att vara är bortom våra föreställningar. Vi kallar dem, med hänsyftning på deras uppgifter gentemot oss människor, för *angeloi* – änglar, budbärare, sändebud. Ty ”de förkunnar från när eller fjärran frälsningen och tjänar den gudomliga planen, att förverkliga den.” (KKK 332)

Också om deras väsen förblir en hemlighet, vet vi, att de är ”rent andliga varelser, de har ingen kropp” (KKK 328) Eller: De är personliga, kommunikationsbara – och kommunikationsvilliga väsen. Detta är själva kärnpunkten: Inte bara att de ”existerar”, men att vi får och skall umgås med dem.

Det är ett stycke levd tro att överföra till den egna vardagen, om vilken den katolska kyrkans katekes säger: ”Under hela sitt liv, från tillblivelse till död, är människan omgiven av deras omsorg och förbön. Varje troende människa har vid sin sida en ängel som beskyddare och herde för att leda henne till livet”(KKK 336).

Den salige Johannes XXIII berättade i ett tal, att han vid åsynen av de många människor, som församlat sig på Petersplatsen för att ta emot påvens välsignelse, tänkte på alla deltagarnas osynliga, närvarande

skyddsänglar. När den saliga moder Teresa en gång konstaterade, att det i hennes ordensgemenskap fanns många noviser från välmående länder som inte kände till vördnaden för änglarna, skickade hon dem inte en teologisk avhandling om änglar, utan bad dem helt enkelt i ett brev att förära änglarna.

För den helige Josemaría Escrivá var umgänget med de heliga änglarna till att börja med präglat av, att Herren 1928 på skyddsänglarnas festdag lät honom ”se” det Opus Dei, som skulle bli en ny väg till helgelse i världen. Han brukade också, innan han samtalade med någon, hälsa på samtalspartners skyddsängel. Ty ”man måste lära sig att umgås med änglarna... Be dem att bära med sig till Herren den goda vilja som nåden låtit gro ur vårt elände, som en lilja som fötts ur gödsel.” (När Kristus går förbi, 63)

Vi kan be vår skyddsängel, att han måtte påskynda vår bön, göra oss på nytt uppmärksamma på halvt glömda föresatser, hjälpa oss vid ett svårt eller ansträngande arbete. Är vi som vuxna i mindre behov av skydd än under vår barndoms lekar? Just nu, när det inte längre är så lätt för oss att vara barn inför Gud, kan det vara en hjälp, om vi på nytt ber våra böner från barndomen. Ibland blir vi kanske hjälpta och styrkta av denna tanke: Antagligen tänker min skyddsängel mer på mig än jag på honom.

Enligt en gammal legend kommer i himlen den helige ängel, som under vårt liv varit vår följeslagare och beskyddare, att möta oss och föra oss in till vårt slutliga hem. Denna vackra berättelse blir konkret i en av Kyrkans böner för de döda, omedelbart efter dödsögonblicket: ”Kom hit, ni Guds heliga, skynda fram mot honom, ni Herrens änglar.

Upptag hans själ och för den fram
inför den Högstes ansikte... Må
Kristus ta emot dig, han som har
kallat dig, och änglar skall föra dig in
i himmelriket.”

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/stora-och-sma-anglar/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/stora-och-sma-anglar/)
(2025-08-10)